

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 4. De corporali refectione

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

tium mentalis & vocalis orationis. Usus mortificationis in tédio vincendo, quod in studiis occurrere solet: in superanda repugnantia se humiliandi: in coercenda nimia curiositate, & aviditate sciendi: in frænando appetitu laudis, & ostentandæ eruditionis. Seria denique applicatio, & accurata observatio ordinis & distributionis temporis, atque modi studendi.

v. Cum magna diffidentia tui, & confidentia in Deo, cujus amore studes, gratiam proficiendi in literis secundum ejus beneplacitum, obnixè pete per merita Christi & Sanctorum, internis suspiriis & aspirationibus, aut brevi aliqua oratione vocali.

vi. Cave duo extrema, nimiam scilicet propensionem ad studia, & inordinatum excellendi desiderium cum dispendio devotionis, humilitatis, & valetudinis: & nimiam è contra atque indiscretam propensionem ad pietatem cum studiorum detrimento. Suum utrique exercitationi tempustribuendum est, exemplo Sanctorum, qui utrumque studium eximio cum profectu semper continuarunt.

§. IV. De corporali Refectione.

I. **S**emel in die cum jejunamus, bis cæteris diebus corporalem sumimus refectionem. Sic autem sumi debet, ut dum reficitur corpus, mens quoque reficiatur. Et primò quidem cum signum refectionis datur, eam esse vocem existima Domini Jesu vocantis te & invitantis ad prandium: cui respondebis, *Ecce venio, Domine, gratias tibi agens quia me dignatus es ad tuas epulas invitare. Tu me cibis tuis benigne pascis, qui nec buccellam quidem panis mereor. O immensam vim benignitatis tua, qua vilissimum servum, pœnis dumtaxat dignum, tot bonis cumulare non cessas! ô quanti pauperes fame pereunt, cum mihi indignissimo nihil desit! Da mihi Domine operari non cibum qui perit, sed qui permanet in vitam æternam.*

II. Ducat te ad mensam necessitas, non concupiscentia, ne similis sis jumentis insipientibus. Excita compunctionem,

tionem, considerando fel & acetum Christi, & Sanctorum mortificationem: Excita timorem, quia in medio laqueorum es, laqueos manducas, & bibis: Excita gratitudinem, & amorem erga Deum ob cibum tibi præstitum in tempore opportuno.

III. Aspira ad Deum & dic: *O si tam devotè, temperanter, modestè vires corporis reficere possem, ô bone Iesu, sicut tu olim in terris! Desidero id ardentè & purè, ad majus tuum obsequium & beneplacitum, meumque & proximorum emolumentum impensius procurandum. Tu qui nosti fragilitatem meam in reprimenda gula concupiscentia, adjuva me, & perface desiderium meum. Da mihi veram temperantia virtutem, tu qui felle, & aceto potatus fuisti, & quia corpus quod corrumpitur, corruptibili cibo sustentari præcipis, da sic ei necessaria dare, ut nec improbè insole scat ex vitiosa superfluitate, nec deficiat in servitio tuo ex indifcreta parcitate. Inspira congruum moderamen, ne, cum terra de terrenis sustentatur, Dominus terræ à terra sua provocetur ad iram. Da corporis vires ita reparare, ut tam mentis, quàm corporis castitas nullum patiatur detrimentum.*

IV. Inter edendum leges modestiæ & temperantiæ ferva. Quantum cibi sumendum sit, animo libero ante mensam præfinias, & si te gula tentaverit, ex statuta mensura aliquid subducito. Omnia fercula, ac si tibi de cælo missa sint, accipe sine murmuratione. Omnes buccellas sanguine lateris Christi intinge, & si quid contingat infuave, felle Christi condi. Cum bibis, suspira ad Deum, sicut cervus ad fontes aquarum,

V. Dum corpus edendo reficis, animo quoque suum præbe alimentum, vel piis colloquiis, vel lectione spirituali, cui diligenter attendes, selectiora observans, & congruos ex ea affectus eliciens,

VI. Tuæ refectioni semper aliquem actum mortificationis intermisce, cujusmodi sunt, aliquid semper ex appositis in quæ immoderatiùs fertur appetitus, quantumvis modicum, sensualitati subtrahere, & Christo relinque-

re : strictè sensus custodire, oculos ab evagatione, linguam à jocis & verbis otiosis, vultum à risu, totum corpus ab omni motu inordinato. Semper à mensa cum aliqua fame recede, ita ut post refectionem legere vel orare possis sine gravi incommodo & difficultate.

V I I. Initio mensæ consuetam benedictionem, & in fine gratiarum actionem graviter & devotè persolve. Et quia raro debita mensura servatur, nec ullus est adeo accuratus, qui non rapiatur aliquantulum extra metas necessitatis; de hoc aliisque defectibus discussa breviter conscientia, veniam pete, & propone deinceps solidam emendationem.

§. V. *De externa Conversatione.*

QUoniam vix fieri potest, quin sæpe per diem cum hominibus converseris, satagendum est ut talis sit conversatio tua, quæ omnibus prosit, nemini obsit: sicut scriptum est: *In omni conversatione vestra sancti sitis.*

Prima autem ejus conditio est modestia, quæ decorum servat in motibus, gestibus, & exteriori compositione. Ad hanc magnopere conducit timor quidam, & laudabilis pudor, qui te in officio contineat, & semper revocet ab omni impudentia, procacitate, effusione, & libertate. Ejus actus sunt vestes mundas habere, quietas manus, faciem hilarem, frontem serenam, demissos oculos, gravem incessum, sermonem placidum, risum discretum, mores ingenuos, totumque corpus ita compositum, ut nihil appareat in te, quod possit offendere intuentes. Atqui hoc mirabile est, videri & prodesse, soloque aspectu allicere videntes ad pietatem. Porro vera modestia ex interna morum gravitate procedit.

Secunda conditio est suavitas, sive benignitas. Nihil enim tam facilè illabitur humanis sensibus, animosque conciliat, quàm comitas, affabilitasque sermonis, honor verborum, & morum facilitas. Quidquid honoris, & reverentiæ sibi invicem exhibent seculares in externa vitæ